

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 922 ²	Τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος Πέμπτη 12 Δεκεμβρίου 2013 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ ἅγιος Σπυρίδων

(Σύντομος βίος καὶ μερικά θαύματα)

Εορτή, ἀγαπητοί μου, ἑορτή μεγάλη ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος.

Πῶς τιμᾶται ὁ ἅγιος Σπυρίδων; Τιμᾶται βεβαίως κι ὅταν τὸν παραδέχεσαι ὡς ἅγιο, ὅταν ἐκκλησιάζεσαι στὴν ἑορτή του καὶ προσεύχεσαι κι ἀνάβης τὸ κερί σου καὶ προσκυνᾷς τὴν ἀγία του εἰκόνα. Ἄλλὰ φτάνουν αὐτά; Αὐτὰ εἶνε τὰ εὐκόλα. Ὁ ἅγιος ζητεῖ καὶ κάτι ἄλλο ποὺ εἶνε πιὸ δύσκολο. Ὅποιος τὸ κατορθώνει, αὐτός τιμᾷ τὸν ἅγιο. Ποιὸ εἶν' αὐτό; **Νὰ τὸν μιμηθοῦμε.** –Δηλαδή; νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς ὅ,τι ἔκανε ἐκεῖνος; Μὰ ἐκεῖνος ἔκανε θαύματα. Ποιός ἀπὸ μᾶς μπορεῖ νὰ κάνη θαύματα; Ὅλοι νὰ μαζευτοῦμε, τὸ νυχάκι τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος δὲν κάνουμε. Τότε λοιπὸν πῶς θὰ τὸν μιμηθοῦμε;... Νὰ τὸν μιμηθοῦμε σὲ ἄλλο σημεῖο· νὰ μιμηθοῦμε τὶς ἀρετές του, τὶς ἀρετές ποὺ εἶχε, ποὺ χάρι σ' αὐτὲς ἔλαμψε σὰν ἀστέρι πρῶτου μεγέθους. Νὰ μιμηθοῦμε τὶς ἀρετές του. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μιμηθοῦμε τὶς ἀρετές του, πρέπει νὰ ξέρουμε τὸν βίο του· τί ἔκανε ὁ ἅγιος.

Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν σχολεῖα, γυμνάσια καὶ πανεπιστήμια, ἀλλὰ κατοικοῦσαν σὲ καλύβες, παρ' ὅλη τὴ φτώχεια στὰ σπίτια εἶχαν συναξάρια. Τί θὰ πῆ *συναξάριον*; Θὰ πῆ βίος ἁγίου. Εἶχαν τοὺς **βίους τῶν ἁγίων** καὶ τὴν παραμονὴ ἀποβραδὶς διάβαζαν. Γνώριζαν τὸν ἅγιο ποιός ἦταν, συγκινοῦνταν καὶ ἔκλαιγαν. Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμα ἂν τὰ ρωτοῦσες τί ἦταν ὁ ἅγιος Σπυρίδων, θὰ σοῦ ἀπαντοῦσαν, ἦταν ξεφτέρια. Ἄντε τώρα... Δὲν κατηγορῶ οὔτε δασκάλους οὔτε καθηγητὰς· κατηγορῶ τὸ ἄθεο ἐκπαιδευτικὸ σύστημα μιᾶς ὀρθοδόξου χώρας. Γιατί ἂν ρωτήσης ἐκατό, ὄχι μαθητὰς δημοτικοῦ ἀλλὰ καὶ φοιτητὰς ἀκόμη πανεπιστημίου, γιὰ τὸν ἅγιο Σπυρίδωνα δὲν ξέρουν τίποτα, γρῦ!

Γιὰ νὰ μιμηθοῦμε λοιπὸν τὸν ἅγιο, πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὸν βίο του, τὸ συναξάριό του.

Αὐτὸ τὸ συναξάρι ἀνοίγω κ' ἐγὼ ἐδῶ σ' ἐσᾶς. Θὰ ποῦμε μερικὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ὄχι ὅλα, διότι τότε ὁ λόγος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε πολὺ ἐκτεταμένος.

* * *

Ποιά ἦταν ἡ **πατρίδα** τοῦ ἁγίου; Ἐνα μαρτυρικὸ ἑλληνικὸ νησί, ἡ **Κύπρος**. Στὴν Κύπρο γεννήθηκε τὸν 3ο αἰῶνα. Τὸ ἐπάγγελμά του; Δὲν ἦταν ἐγγράμματος, οὔτε δάσκαλος οὔτε δικηγόρος. Ἦταν φτωχαδάκι, βοσκός. Ἐβγαζε τὰ πρόβατά του στὸ βουνὸ καὶ ἔπαιζε φλογέρα, τὰ πήγαινε στὸ ποτάμι καὶ τὰ πότιζε.

Βοσκός. Ἀλλὰ τί βοσκός! Βοσκὸς ἀπὸ βοσκὸ διαφέρει. Ὑπάρχουν βοσκοὶ καλοὶ, ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὑπάρχουν κακοὶ. Διαβάσαμε στὶς ἐφημερίδες, ὅτι ἕνας βοσκὸς σκότωσε μὲ καραμπίνα τέσσερις - πέντε ἀνθρώπους, γιὰτὶ πάτησαν τὸ γρασίδι του· μπῆκαν τὰ πρόβατά τους, ἔφαγαν λίγο χόρτο, κι αὐτὸς τοὺς ἔρριξε! Τέτοιοι βοσκοὶ εἶνε κακοὶ. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος Σπυρίδων δὲν ἦταν τέτοιος. Ἦταν ἀγαθός, πολὺ ἀγαθός. Ἀκοῦστε καὶ θαυμάστε.

Μιά νύχτα πῆγαν στὸ μαντρί του κλέφτες νὰ κλέψουν. Τὸ περικύκλωσαν, προσπαθοῦσαν νὰ μπουῦν μέσα, μὰ δὲν μποροῦσαν· ἄγγελος Κυρίου φύλαγε τὸ μαντρί. Ἄμα εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἄγγελος σὲ φυλάει, δὲν παθαίνεις τίποτα. Τὸ πρῶτὸ ποὺ ξημέρωσε τοὺς βλέπει κουρασμένους καὶ λυπημένους. –Τί θέλετε; λέει. –Νά, ἦρθαμε νὰ κλέψουμε, ἀλλὰ κάποιος χέρι ἀόρατο δὲ μᾶς ἄφησε... Κατάλαβε ὁ ἅγιος. Ἀφοῦ τοὺς συμβούλεψε, τέλος τοὺς λέει: –Κουραστήκατε ὅλη νύχτα. Γιὰ τὸν κόπο σας λοιπὸν πάρτε δυὸ κριάρια!... Ἀκοῦτε, ἀδελφοί μου; Γι' αὐτὸ εἶνε ἅγιοι! Ὅχι μόνο δὲν τοὺς μάλωσε, ἀλλὰ καὶ τοὺς φιλοδώρησε. Σὰν παραμύθια φαίνονται αὐτά. Ἐνῶ ἄλλος σκοτώνει πέντε μὲ καραμπίνα γιὰ ἕνα γρασίδι, τί μεγαλεῖο ὁ ἅγιος Σπυρίδων! Γι' αὐτό, ὅταν τὸ εἶδαν αὐτὸ οἱ κλέφτες, εἶπαν· –Πιστεύουμε

στο Θεό!... Ἔπεςαν στὰ πόδια του, ζητοῦσαν συγγνώμη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Βλέπετε τί κάνει ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἀγιότητα; Ποιός τὸ κάνει αὐτὸ σήμερα; Τρέχουν τὸν ἀντίδικὸ ἀμέσως στὰ δικαστήρια· ἀδέρφια χωρίζουν καὶ μαλώνουν γιὰ λίγα μέτρα γῆς.

Κοντὰ στὴν ἀγαθότητα καὶ ἀγιότητα ἄλλο χαρακτηριστικὸ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος εἶνε ὅτι μὲ τὴν πίστι του ἔκανε θαύματα. Ἔτσι ἦταν γνωστὸς σὲ ὅλο τὸ νησί. Ὅταν λοιπὸν πέθανε ὁ ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος, τότε ὅλοι, ἄντρες - γυναῖκες - μικρὰ παιδιά, μὲ μιὰ φωνὴ εἶπαν· –Τὸν Σπυρίδωνα ἐπίσκοπο!... Καὶ ἐνῶ ὑπῆρχαν ἄλλοι ἐγγράμματοι, ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος τῆς Κύπρου ἔγινε ὁ τσομπάνος. Τριάντα περίπου χρόνια ἔμεινε ἐπίσκοπος. Ποίμανε μὲ ἀγάπη καὶ μὲ πίστι.

Πίστευε ἀληθινά. Ὅχι σὰν κ' ἐμᾶς. Ποῦ ἔδειξε τὴν πίστι του; Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη παρουσιάστηκε ἕνας ἄπιστος καὶ αἰρετικός, ὁ Ἄρειος. Αὐτὸς δίδασκε, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε Θεός. (Αὐτὸ ποὺ διδάσκουν καὶ οἱ χιλιασταὶ σήμερα. Ἐγγόνια καὶ τρισέγγονα τοῦ Ἀρείου εἶνε οἱ ἰεχωβίτες· ὅ,τι ἔλεγε ὁ Ἄρειος, λένε κι αὐτοὶ τώρα). Τότε φάνηκε ἡ πίστι τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος. Μαζεύτηκαν στὴ Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας 318 πατέρες, γιὰ νὰ πολεμήσουν τὴν αἵρεσι τοῦ Ἀρείου. Ἦταν ἐκεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Νικόλαος..., ἐκεῖ καὶ ὁ ἅγιος Σπυρίδων. Ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ὅπως εἶπαμε, δὲν ἤξερε πολλὰ γράμματα. Καὶ ἐνῶ στὴ Σύνοδο γινόταν μεγάλη συζήτησι, σὲ μιὰ στιγμή λαμβάνει τὸν λόγο ὁ βοσκὸς αὐτὸς καὶ λέει· –Ὁ Θεός, ἡ ἀγία Τριάς, εἶνε μυστήριον· εἶνε ἀόρατος καὶ ἀκατάληπτος. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξη στὸν Ἄρειον ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε τρία πρόσωπα, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιο Πνεῦμα, τρισυπόστατος Θεός, τί ἔκανε; Πῆρε ἕνα κεραμίδι –ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε στὰ θαύματα τῶν ἁγίων–, καὶ λέει· –Τὸ βλέπεις τὸ κεραμίδι; Εἶνε ἕνα, ἀλλὰ εἶνε καὶ τρία. Γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κεραμίδι, χρειάζονται τρία πράγματα· τὸ ἕνα εἶνε τὸ χῶμα, τὸ ἄλλο εἶνε τὸ νερὸ ποὺ ζυμώνει τὸ χῶμα, τὸ τρίτον εἶνε ἡ φωτιὰ ποὺ τὸ ψήνει στὸ καμίνι. Κάνει λοιπὸν τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με. Παναγία Τριάς, ἐλέησόν με, καὶ λέει· –Εἶς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Κι ἀμέσως τὸ κεραμίδι ἔγινε τρία· ἡ φωτιὰ ἀνέβηκε πρὸς τὰ ἐπάνω, τὸ νερὸ ἔπεσε πρὸς τὰ κάτω, καὶ μέσ' στὴ χούφτα του ἔμεινε τὸ χῶμα. Ἔτσι ὅλοι πίστεψαν, ὅτι τὸ δόγμα τῆς ἀγίας Τριάδος εἶνε ὄντως ἀληθινόν.

Εἶχε πίστι. Ἀλλὰ εἶχε καὶ ἀγάπη· πίστευε καὶ ἀγαποῦσε. Γιατὶ πίστι χωρὶς ἀγάπη εἶνε νεκρὴ, ὅπως καὶ σῶμα χωρὶς ψυχὴ εἶνε νεκρό. Ποῦ ἔδειξε τὴν ἀγάπη του ὁ ἅγιος Σπυρίδων; Θὰ σᾶς διηγηθῶ **τρία περιστατικά**. ● Μιὰ χήρα γυναῖκα πῆγε στὴν ἐπισκοπὴ του καὶ ἔκλαιγε· –Σῶσε με, γέροντα! Ἔχω πέντε παιδιά. Δὲν ἔχουμε ψωμὶ νὰ φᾶμε. Πῆγα σ' ἕνα πλούσιον, ἔπεςα στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσα νὰ μοῦ δώσῃ ἀλεύρι, καὶ μοῦ λείει· Χωρὶς λεφτὰ ἐγὼ δὲ δίνω... Ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἦταν ἀπένταρος. Ἀκούγοντάς τὴν πόνεσε. Τότε εἶδε ἐκεῖ στὸ χωράφι ἕνα φίδι. Κάνει τὸ σταυρὸ του καὶ τὸ φίδι γίνεται χρυσό, ῥάβδος χρυσοῦ ὅπως λένε σήμερα. Τὸ πῆρε ἡ χήρα, τὸ πῆγε στὸν ἔμπορον, καὶ πῆρε ἀλεύρι. Ὅταν κατόπιν βρῆκε λεφτὰ ἡ χήρα καὶ ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ χρυσὸ φίδι τῆς νὰ τὸ ἔχη ὡς κειμήλιον, ὁ πλούσιος δὲν τὸ ἔδινε. Τότε ὁ ἅγιος ἔκανε πάλι τὸ σταυρὸ του καὶ τὸ φίδι ἔγινε ζωντανόν, ἔγινε δράκοντας καὶ πῆγε νὰ τὸν φάῃ... Λεπτὰ ἀπὸ πλεονεξίης καὶ ἀδικίης, θὰ γίνουσι φίδια νὰ φᾶνε τὸ φιλάργυρον ἄνθρωπον. ● Ἄλλο περιστατικόν. Εἶχε πέσει ἀνομβρία ἐπὶ ἕνα χρόνον. Τὰ δέντρα εἶχαν ξεραθῆ, τὰ ζῶα ψοφοῦσαν. Πῆγαν ὅλοι στὸν ἅγιον· –Σῶσε μας!... Κ' ἐκεῖνος ἔπεςε στὰ γόνατα, παρακάλεσε τὸ Θεόν, καὶ νὰ ὁ οὐρανὸς γέμισε σύννεφα, καὶ ποτάμι ὀλόκληρον πότισε τὴ γῆ. ● Κ' ἕνα τρίτον. Ὅταν λειτουργοῦσε ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ὅποιοι ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησίαν ἄκουγαν ἀγγέλους νὰ ψάλλουσι μαζί του. Γι' αὐτὸ λέει τὸ ἀπολυτίκιόν του· «...ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερώτατε».

* * *

Ἔτσι ἔζησε, ἀγαπητοί μου, ὁ ἅγιος Σπυρίδων. Ἦταν ἀπλὸς καὶ ἀπονήρευτος, εἶχε πίστι καὶ ἀγάπη. Αὐτὲς λοιπὸν τίς ἀρετὲς ν' ἀγαπήσουμε κ' ἐμεῖς, καὶ νὰ ζήσουμε ὅπως ἐκεῖνος. **Κανείς ἄπιστος, κανείς ἄθεος, κανείς αἰρετικός!** Ὅλοι πιστοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Καὶ τὰ παιδιά σας νὰ τὰ μάθετε νὰ λένε τὸ «Πιστεύω», ποὺ πρώτη φορὰ τὸ εἶπε ὁ ἅγιος Σπυρίδων στὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔπειτα τὸ πῆραν καὶ τὸ εἶπαν χιλιάδες καὶ ἑκατομμύρια στόματα. Ἔχει τὴν ἀξίωσι ὁ ἅγιος Σπυρίδων, τὰ παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, μικρὰ καὶ μεγάλα, νὰ ξέρουν ἀπ' ἔξω τὸ «Πιστεύω». Κανείς ἄπιστος λοιπὸν, **κανείς βλάστημος, κανείς πόρνος, κανείς μοιχός**. Ὅλοι κοντὰ στὸ Θεόν, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, καὶ ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν του νὰ σκεπάξῃ ὅλους μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος